

Sfinții Împărați Constantin și Elena, mărturisitori ai credinței

Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena au intrat în memoria liturgică a Bisericii pentru un fapt extraordinar: ei au acordat protecție creștinilor prin edictul din anul 313, de la Milano. Prin acest edict, Împăratul Constantin a acordat libertate creștinilor.

Din punct de vedere numeric, în secolul al IV-lea, creștinii erau foarte puțini, între 5% și 10% din populația întregului Imperiu Roman. Până la acest edict din anul 313, creștinii își trăiau credința în catacombe. Erau chinuiți, persecutați, numai pentru faptul că se numeau creștini, pentru faptul că credeau în Iisus Hristos. Mulți dintre ei erau duși în arene, în stadioane, și erau supuși la chinuri, luându-li-se viața. Așa avem în tradiția Bisericii noastre pe martirii care, în marea lor parte, au murit în primele patru secole creștine.

Odată cu edictul Sfântului Constantin din anul 313, creștinii s-au bucurat de protecție și libertate. Puteau să își facă biserici și să își trăiască credința așa cum o avem moștenire din Evanghelie. Nu au fost vremuri simple pentru primii creștini, însă poate aveau o credință mai puternică decât a noastră. Ei nu puneau nimic mai presus de Hristos. Nici cariera, nici familia, nici pregătirea lor, nimic nu era mai esențial decât Hristos. Centrul vieții lor era Hristos. Noi le datorăm foarte mult acestor martiri, pentru că și-au asumat credința în Hristos cu maximă responsabilitate.

Meritul incontestabil al Sfinților Împărați Constantin cel Mare și mama sa Elena a fost faptul că această deschidere înspre creștini, care erau minoritari, a făcut posibilă răspândirea creștinismului. A fost un miracol, a fost lucrarea lui Dumnezeu. Dintr-o mână de creștini, astăzi întreaga Europă este creștină. Din păcate, astăzi suntem creștini mai mult cu numele. Nu reușim să întrupăm în viața noastră ceea ce Hristos ne-a învățat. Hristos ne spune: «iubiți-vă unul pe altul așa cum Eu v-am iubit pe voi. Dintru aceasta veți da dovadă că sunteți ucenicii Mei».

Rubrica dedicată copiilor - Fragment din Evanghelia după Marcu, 16,1-20

- 1.Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.
- 2.Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.
- 3.Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?
- 4.Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.
- 5.Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.
- 6.Iar el le-a zis: Nu vă înpăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.
- 7.Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus.
- 8.Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.
- 9.Și înviind dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte demoni.
- 10.Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El și care se tânguiau și plângeau.
- 11.Și ei, auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut.
- 12.După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o țarină.
- 13.Și aceia, mergând, au vestit celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.
- 14.La urmă, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li S-a arătat și I-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.
- 15.Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.
- 16.Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.
- 17.Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,
- 18.Șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși.
- 19.Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
- 20.Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

Luând o parte din lemnul Sfintei Cruci, fericita Elena s-a întors înapoi la Constantinopol, iar de aici la Roma, unde a trecut la Domnul, în vârstă de 80 de ani.

Marele împărat Constantin a împărățit 42 de ani, până în anul 337, când trece la veșnicele lăcașuri și este înmormântat în Biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol, zidită de el, lăsând Imperiul roman în stăpânirea celor trei fii ai săi. Biserica noastră îi prăznuiește pe amândoi cu mare cinste la 21 mai, socotindu-i „întocmai cu Apostolii” lui Hristos. El este al 32-lea împărat roman de la August.

Sfinții Constantin și mama sa Elena, prin iscusința și perseverența lor, au reușit să ofere libertate creștinilor și credinței creștine, fără conflicte, înzestrând cultul creștin cu cele mai mari valori arhitecturale. Sfânta Elena a căutat și a găsit Crucea pe care a fost răstignit Domnul Hristos, punând-o la rang de cinste.

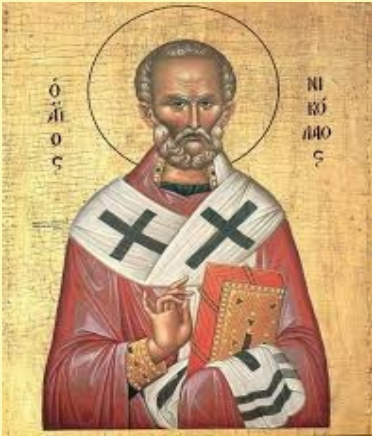
De aceea, Sfinții Împărați Constantin și Elena sunt numiți întocmai cu apostolii, iar icoana lor devine ocrotitoare a celor ce păstrează, ocrotesc dreapta credință, și a celor ce conduc familiile, organizațiile, afacerile lor, în spirit creștin și cu dragoste de aproapele lor!

Preot Ioan DOBRESCU

nr. 58 (Anul V)
mai 2024

Daruri sufletești
2024

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook:Biserica Lucaci

site: <https://bisericasfantulstelian-lucaci.ro>

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Semnificația și importanța Praznicului Învierii Domnului nostru Iisus Hristos

PAȘTI, PAȘTILE sau sărbătoarea anuală a învierii Domnului — este cea mai de seamă dintre praznicele împărețești, în creștinătatea ortodoxă, „al praznicelor praznic, sărbătoarea sărbătorilor” (cum este numit în Canonul Paștilor din Penticostar). Din punct de vedere calendaristic, de sărbătoarea Paștilor este legat tot ciclul mobil de sărbători, al anului bisericesc (liturgic). De această dată e legată ordinea (succesiunea) și denumirea duminicilor de peste an, cu evangheliile și apostolele care se citesc la Liturghie în tot cursul anului. Importanța acestei sărbători i-o conferă și ciclul de trei zile, cât se sărbătorește. Cuvântul Paști (folosit de obicei la forma de plural lat. Paschae), e de origine ebraică (Pesah-trecere) și era folosit pentru sărbătoarea azimilor (Pascha) sărbătoare anuală în amintirea trecerii prin Marea Roșie, când s-au eliberat din robia egipteană (Ieșire 12, 27), la 14 Nisan (prima lună plină de după echinocțiul de primăvară). După unele păreri, termenul Paști, cât și sărbătoarea iudaică Pascha, ar fi de origine egipteană (în lb. egipteană Pașeh = trecere). În timpul robiei în Egipt se sărbătoreea. în valea Nilului, ziua echinocțiului de primăvară, adică a trecerii soarelui din emisfera australă în cea boreală (nordic), ca zi a biruinței luminii asupra întunericului. Evreii au păstrat denumirea și serbarea, dându-i însă un sens religios și național. Din lb. ebraică, cuvântul a fost preluat de creștini, fără a fi vreo legătură, decât de nume, între sărbătoarea creștină a Paștilor și vechea sărbătoare iudaică. Trecerea cuvântului în vocabularul creștin s-ar explica prin faptul că evenimentele istorice comemorate în sărbătoarea creștină (patimile, moartea și Învierea Domnului) au coincis cu Paștele evreilor din anul 33, fiind însă de la sine înțeles că obiectul sau motivul Paștelui creștin este cu totul altul decât cel al evreilor, între cele două serbări nefiind altă legătură decât cea de coincidență de nume. Paștile constituie cea mai veche sărbătoare creștină. Împreună cu Duminica, sărbătoarea săptămânală a creștinilor, se sărbătorește din epoca apostolică. Numirea de Paști s-a dat la început de primii creștini comemorării anuale a Cinei celei de Taină, care avea loc în seara zilei de 13 Nisan, adică în joia dinaintea Duminicii Învierii. Comemorarea consta dintr-o masă rituală care imita Cina și era însoțită de slujba Sfintei Euharistii. Denumirea de „Paști” a trecut însă la creștini, de la comemorarea Cinci la comemorarea morții Domnului. Mielul care era jertfit și mâncat la masa pascală a evreilor (în amintirea mielului pascal din ultima noapte a robiei din Egipt, când Moise i-a trecut Marea Roșie și i-a eliberat), era considerat ca imagine sau preînchipuire a Mântuitorului, Care S-a jertfit ca un miel, pentru răscumpărarea păcatelor noastre (Isaia 53, 7; Ioan 1, 29 s.a.). În sensul acesta (de jertfă) e întrebuițat cuvântul Paște la

Sf. Apostol Pavel; „Căci Paștile nostru(τό πάσχα ἡμῶν — to pasha imon) Hristos S-a jertfit pentru noi” (1 Corinteni 5,7). Comemorarea anuală a Cinei stă deci la originea sărbătorii creștine a Paștilor. Reglementându-se durata Postului Pastelui, a fost mutată comemorarea Cinei din noaptea de 13 Nisan, adică din Joia dinaintea Învierii și s-a hotărât ca să se facă în noaptea de sâmbătă, spre a nu se întrerupe Postul prin mesele rituale din seara Joii Patimilor. Paștele însemna deci, la primii creștini, comemorarea anuală a celor trei momente din viața Mântuitorului: Cina, Patimile și Învierea. Cu timpul însă înțelesul cuvântului Paști s-a restrâns numai la sărbătoarea Învierii, așa cum îl înțelegem noi astăzi. Întrucât în Biserica veche au existat neînțelegeri privind data serbării Paștelui și pentru a le curma, Sfinții Părinți au hotărât, în cadrul Sinodului I Ecumenic, ca Paștele să se serbeze de toată creștinătatea numai Duminica și aceasta să fie în prima Duminică cu lună plină, după echinocțiul de primăvară. Dacă însă prima lună plină (14 Nisan) de după echinocțiul de primăvară (21 martie) cade duminica, atunci se va serba în duminica următoare, pentru a nu corespunde cu Paștele evreilor, care se serba totdeauna la 14 Nisan.

Data Paștilor poate varia într-un interval de 35 de zile (între 22 martie-25 aprilie). Pentru aceasta s-au stabilit, încă din sec. III, tabele cu dala Paștilor (numite Pascalii), pe mai mulți ani. Dar din cauză că nu toată lumea creștină folosește același calendar bisericesc (unii încă mai folosesc calendarul iulian, adică vechiul calendar neîndreptat — stil vechi — alții pe cel gregorian, îndreptat încă din 1582, deci stilul nou — în Apus și o parte din Răsărit (printre care și România) s-a hotărât ca în toată Biserica Ortodoxă (indiferent ce calendar urmează), Pastele să fie serbat ia aceeași dată, și anume după Pascalia stilului vechi. Această hotărâre s-a luat în 1927 și a fost întărită de Consfătuirea interortodoxă de la Moscova, din iulie 1948.

Privitor la modul sărbătoririi Paștilor, cea mai mare sărbătoare creștină, ea era și este privită ca o zi de bucurie (bucuria Învierii Domnului), marele eveniment din istoria mântuirii noastre, care stă la temelia credinței și a Bisericii creștine (I Corinteni 15, 14). Tradiții: creștinii vopsesc ouă roșii, pregătesc miel și cozonac, iar sărbătoarea ține trei zile. La evrei ține 8 zile, și ei mănâncă pască în loc de pâine, adică un fel de azimă în foi subțiri și uscate (pâine nedospită).

Sursa: Pr. Prof. Ene Braniște, Prof. Ecaterina Braniște, „Dicționar de cunoștințe religioase”, Editura „Andreiana”, Sibiu, 2010.

Drumul Crucii și Pățimirea Domnului la Ierusalim

După ce, cu o zi înainte, Mântuitorul Iisus Hristos era vândut de Iuda pentru 30 de arginți, în seara Joii celei Mari, Domnul Se afla împreună cu cei doisprezece Apostoli ai Săi în foisorul cel de sus din Ierusalim. Aici săvârșeste Cina cea de Taină, spală cu smerenie picioarele ucenicilor, apoi merge în Grădina Ghetsimani pentru a se ruga cu lacrimi de sânge Tatălui Ceresc, căci știa ce Îl așteaptă și că se apropia cel ce L-a vândut împreună cu mulțime de oameni, cu săbii și cu ciomege. Atunci toți ucenicii, lăsându-L, au fugit. Iar cei care au prins pe Iisus L-au dus la Anna, apoi la Caiafa arhiereul, unde erau adunați cărturarii și bătrânii. Și acolo au început a-L batjocori și a-L scuipa, iar Petru s-a lepădat înaintea tuturor de Domnul, și încă de trei ori, zicând că nu Îl cunoaște. „Iar, făcându-se dimineață, toți arhierei și bătrânii poporului au ținut sfat împotriva lui Iisus, ca să-l omoare. Și legându-L, L-au dus și L-au predat dregătorului Ponțiu Pilat” (Matei 27,1-2).

Din acest moment pornim, în cetatea Ierusalimului, pe Drumul Crucii pe care Mântuitorul l-a parcurs spre Golgota, cu cele 14 opriri, fiecare dintre ele aducându-ne aminte de greutatea momentului prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu. 1. PRIMA OPRIRE: CONDAMNAREA LUI IISUS. În curtea casei lui Pilat din Pont, adică în locul numit "Pretoriu", este judecat și condamnat la moarte Iisus Hristos. Deși nu l-au găsit nicio vină, pentru că mulțimea toată striga: „Răstignește-L-’! au eliberat pe tâlharul Baraba și pe Iisus L-au luat și L-au biciuit. Și, împletind cunună de spini, l-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o mantie purpurie și L-au dat spre răstignire. 2. A DOUA OPRIRE: PUNEREA CRUCII PE UMERII MÂNTUITORULUI. De aici începe drumul durerii spre Golgota. Purtând în inimă semnele lepădării și trădării celor apropiați ai Săi, dar și batjocura poporului și, după ce petrecuse închis într-o temniță întunecoasă, cu picioarele legate în butuci, Iisus pornește acum spre locul răstignirii. Poporul Său i-a pus în spate Crucea, pe care avea să Și-o ducă singur. 3. A TREIA OPRIRE: PRIMA CĂDERE A MÂNTUITORULUI SUB POVARA CRUCHI.Dragostea lui Dumnezeu pentru om este atât de mare încât pe Fiul Său L-a dat pentru a Se jertfi pentru noi. Și nimeni nu poate rămâne indiferent la o asemenea jertfă. Căci, atunci când cineva se duce la moarte pentru tine, pe Acel Cineva nu îl mai poți uita niciodată. Astfel Dumnezeu ne arată că El ne iubește și dacă noi nu Îl iubim, și dacă Îi

întorcem spatele și Îl batjocorim. Și ne mai arată că fiecare dintre noi trebuie să-și poarte crucea, chiar dacă, uneori, aceasta pare că ne doboară, că ne culcă la pământ. 4. A PATRA OPRIRE: ÎNTĂLNIREA DOMNULUI CU MAICA SA. După cum prorocise Dreptul Simeon, prin sufletul Maicii Domnului avea să treacă sabia durerii. Ea și-a întâlnit Fiul împovărat de greutatea Crucii și a rămas să sufere ca o mamă alături de El. Așa ar trebui să stea și fiecare dintre noi, meditănd și asistând la patimile Domnului. 5. A CINCEA OPRIRE: SIMON CIRINEANUL RIDICĂ CRUCEA DOMNULUI. În Sfânta Scriptură se face referire la faptul că Hristos Și-a dus singur Crucea, dar când s-a înclinat sub povara ei, a fost silit Simon Cirineanul, care se întorcea de la țarină, să ducă crucea lui Iisus (Matei 27, 32). Tradiția spune că atunci când Domnul a simțit povara Crucii și s-a sprijinit în acel loc, palma l S-a imprimat în zidul de piatră și, până astăzi, se păstrează această piatră atinsă de Mântuitorul. 6. A ȘASEA OPRIRE: ÎNTĂLNIREA DOMNULUI CU VERONICA. Pornind de la versetul din Evanghelia după Luca 23, 27, tradiția vorbește despre o tânără care, plină de compasiune pentru Iisus, a ieșit din casă și l-a șters Fața plină de sânge cu o mahramă. Ca răsplată pentru curajul și noblețea ei sufletească, Mântuitorul i-a dăruit imaginea Chipului Său imprimată în țesătură. Chipul Domnului Iisus, de pe mahrama Sfintei Veronica, se socotește a fi cea dintâi iconă, nefăcută de mână omenească. 7. A ȘAPTEA OPRIRE: A DOUA CĂDERE A MÂNTUITORULUI SUB POVARA CRUCII. În timpul Pățimirilor Mântuitorului, aici era poarta cea veche a cetății, pomenită de Neemia (12, 39). Era numită „poarta judecății”, deoarece prin ea erau scoși din cetate cei condamnați la moarte. 8. A OPTA OPRIRE: ÎNTĂLNIREA DOMNULUI CU FEMEILE MIRONOSIȚE. Această întâlnire este relatată de **Sfântul Evangelist Luca** astfel: „Iar după El venea mulțime multă de popor și de femei, care se băteau în piept și Îl plângeau. Și întorcându-Se către ele, Iisus le-a zis: Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri. Căci, iată, vin zile în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe și păntecele care n-au născut și sânii care n-au alăptat! Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi! și dealurilor: Acoperiți-ne!” (Luca 23, 27-31). 9. A NOUA OPRIRE: A TREIA CĂDERE A MÂNTUITORULUI SUB POVARA CRUCII. Aflându-se la capătul puterilor, Iisus a căzut pentru a treia oară sub povara Crucii.

Învățătura ortodoxă arată că cele trei căderi ale lui Iisus reprezintă cele trei zile cât a stat în mormânt. Din acest punct Domnul privea spre locul răstignirii. Următoarele cinci opriri au loc în interiorul Bisericii Sfântului Mormânt, iar noi ne apropiem tot mai mult de Jertfa supremă. 10. A ZECEA OPRIRE: DEZBRĂCAREA DOMNULUI DE HAIKELE SALE PE GOLGOTA. La intrarea în Biserica Sfântului Mormânt se află câteva trepte care duc către Golgota iar, în partea dreaptă, se află altarul unde Domnul Hristos a fost dezbrăcat de hainele Sale înainte de răstignire. 11. A UNSPREZECEA OPRIRE: RĂSTIGNIREA DOMNULUI PE CRUCE. Și L-au pironit pe Cruce și, împreună cu El, pe doi tâlhari, unul de-a dreapta și altul de-a stânga. Iar Iisus zicea: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” Iar după ce L-au răstignit, ostașii au aruncat sorți pentru cămașa Mântuitorului, ca să se împlinească Scriptura care zice: „Și L-au răstignit și au împărțit între ei hainele Lui, aruncând sorți pentru ele, care ce să ia” (Marcu 15, 24) Iar cei care Îl loviseră au luat un burete și l-au umplut cu oțet și l-au dat să bea. Și era ca la ceasul al șaselea (ora douăsprezece) și întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea (ora trei după amiaza). 12. A DOUĂSPREZECEA OPRIRE: MOARTEA DOMNULUI PE CRUCE. Atunci Iisus, strigând cu glas mare, a zis: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu!” Și, aceasta zicând, Și-a dat duhul. Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Deci iudeii, fiindcă se apropia sabatul, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierule picioarelor și să coboare trupurile de pe cruce. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierule. Ci unul din ostași cu sulita a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă - simbolul Euharistiei și al Botezului. Astăzi, pe acest loc numit „jertfelnicul iubirii lui Dumnezeu” se află Sfânta Masă a altarului pe care se slujește zilnic Sfânta Liturghie, iar în partea de jos a Sfintei Mese putem atinge cu mâna stânca Golgotei crăpată de cutremur și înroșită de sângele lui Hristos. 13. A TREISPREZECEA OPRIRE : COBORĂREA DOMNULUI DE PE CRUCE ȘI MIRUNGHERA. La poalele Golgotei, poate fi văzută o lespede dreptunghiulară de piatră de culoare roșiatică, pe care a fost așezat Trupul Mântuitorului și unde se săvârșeste în Vinerea Mare slujba Prohodului. În vremea aceea a Pătimirii, un bărbat bun și drept, pe nume Iosif din Arimatea, ajutat de Nicodim, a coborât de pe cruce Trupul lui Hristos chiar în brațele Maicii Sale, apoi l-a uns cu smirnă și aloe, după obicei. 14. A PAISPREZECEA OPRIRE: PUNEREA DOMNULUI ÎN MORMÂNT ȘI ÎNVIEREA. Și coborându-L, L-a înfășurat în giulgiu de in și L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus. Am ajuns acum la capătul drumului Crucii și ne aflăm în fața celui mai sfânt loc de pe Pământ – Sfântul Mormânt. Prima încăpere, cunoscută sub numele de Capela Îngerului, ne aduce aminte de piatra grea pe care a răsturnat-o îngerul de pe Mormântul Domnului, șezând deasupra ei. Aici au primit femeile mironosițe vestea Învierii Domnului. Din Sfântul Mormânt Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le și tot aici are loc an de an venirea Sfintei Lumini.

Denisa BĂRBULESCU